

אסון מנעל הגשר

היה זה השוטון אשר לא היה בו מקום. למחרת לא הלך יוסף פרייליך לעבודה. כל הבוקר הסתובב לפני בית החולים הדסה בתל-אביב, התהלך כסהרורי, ניסה להתגנב פנימה. הוא ניסה לדבר אל קרובי המשפחות שנכנסו אל תוך חדרי בית החולים: "גם אני, גם אני יכולתי להיות באוטובוס הזה. מזל שלא נתנו לי להכנס" אחרי הצהרים השתתף פרייליך בהלוויה הגדולה, לבית הקברות בגבעת שאול. הוא לא הכיר איש מהגברים והנשים שנקברו שם. אולם הוא התייפה בבכי כילד קטן.

אנשים רבים בכו אותו יום ברחבי המדינה. רובם ככולם לא הכירו את עשרת ההרוגי, אשר נהרגו בתאונת האוטובוס שהתרחשה מעל גשר המוסררה. אותו יום נהרג עוד נהג בגליל בתאונת דרכים, והעתונות הקדישה לו רק כמה שורות; אלה שלא הכירוהו לא הוילו דמעה. כי זה טבעו של אסון המוני, שהוא הופך להיות גם אסונם של אלה שלא היו קשורים בו.

***

נוסעים לקראת המוות

כחמישים הנוסעים של אוטובוס מס' פר 2520 היו אוסף מקרי לחלוטין. היו בהם זוגות צעירים שחזרו לביתם בגבעתיים אחרי בילוי בעיר, היו פקידים, שוטרים ובעלי מקצועות אחרים אשר זה עתה סיימו את עבודתם. היו זוגות שחזרו מביקור אצל קרובי משפחה. כאלה היו חנה (אחה) ומשה גולדשטיין. אותו יום סיים הנגר משה גולדשטיין (45) נמוך-הקומה והקרח את עבודתו מוקדם, חזר הביתה ובהתייעצות עם אשתו החליט להקדיש את הערב לביקור קרובים. השנים יצאו לבית אחיו בשיכון רמת-אביב, בילו את הערב בשיחה משפחתית קסמה. בתשע וחצי מיהרו לשוב הביתה. בנם בן השש נשאר לבד בבית; אחותו משרתת בצבא. חנה ומשה לא רצו לחזור מאחרי המכונית היתה מלאה מפה לפה, אף גדר שה נוסעים בעמידה. נהג בה אליהו הפנר, צעיר (30) חסון וקר-רוח. הפנר יליד ליסא, שגדל באחת המשפחות הוותיקות בפתח תקוה, היה רס"ר בחיל הרגלים. רק לפני שלוש שנים הפך נהג, נכנס לעבוד בדרך הוא נשא אשה לפני שנה וחצי, רכש דירה בגבעת רמב"ם, ולפני שלושה חודשים נולד בנו בכורו. לא היתה זו הנסיעה האחרונה עבור הפנר. הוא עבד במשמרת הלילה, ולפניו היתה עוד יותר משעה של עבודה. בדירתו ידעה חנה אשתו שבעלה לא יחזור מוקדם. היא כיבתה את האורות והלכה לישון. הנסיעה היתה רגילה וללא תקלה — עד הסבוב שליך בית-לחם, מקום הסתעפותו של כביש חיפה לעבר נחל-יצחק וגבעתיים. איש מהנוסעים, אף לא הנהג, לא הרגיש במשהו מיוחד. השוטון דהר במהירות רגילה אל עבר הגשר הצר מעל המוסררה, אשר משני צדדיו תקועים צנורות ברזל כמעקה. הגשר המיושן, שנבנה עוד לפני מלחמת העולם השנייה, הוא צר מדי למעבר שתי יכוניות. אולם הפנר לא היה צריך לחשוש או לחכות, ממול לא נראתה כל מכונית. ואו, כשהאוטובוס היה על הגשר, אירע האסון. השעה היתה 10.20.

***

ואז — האסון

איש אינו יודע מה קרה בדיוק. האם היה זה הגה המכונית שהכשיל את הנהג? האם היתה זו הדרך הבלתי תקינה? האם אשם הנהג? או אולי אירע קלקול מיסתרתי במכונית? כל מה שנוסעי המכונית זוכרים הוא, שכאשר עברה המכונית על הגשר היא נטתה לפתע על צידה, סתה ימינה, עלתה על מעקה הברזל, התהפכה וצנחה במהופך אל קרקעית הוואדי, מגובה של שמונה מטרים.

סיפר מאוחר יותר נהג המכונית אליהו הפנר, כשהוא מזועזע מהאסון: "ההגה הסי, טובב פתאום ימינה; לא הצלחתי לישר את ה, איבדתי את השליטה. ניסיוני לתפוס את

הביאה אותו למטרתו — ביתו שבגבעתיים. היא נעצרה לפני גשר המוסררה, בואך נחלת יצחק. במקום כבר התקבצו אנשים ומכוניות. יוסף פרייליך ירד מן האוטובוס, עמד מעל הגשר והתכוון למטה. שם, לרוחבו של אפיק הוואדי האפלי, היתה שרועה מכונית.

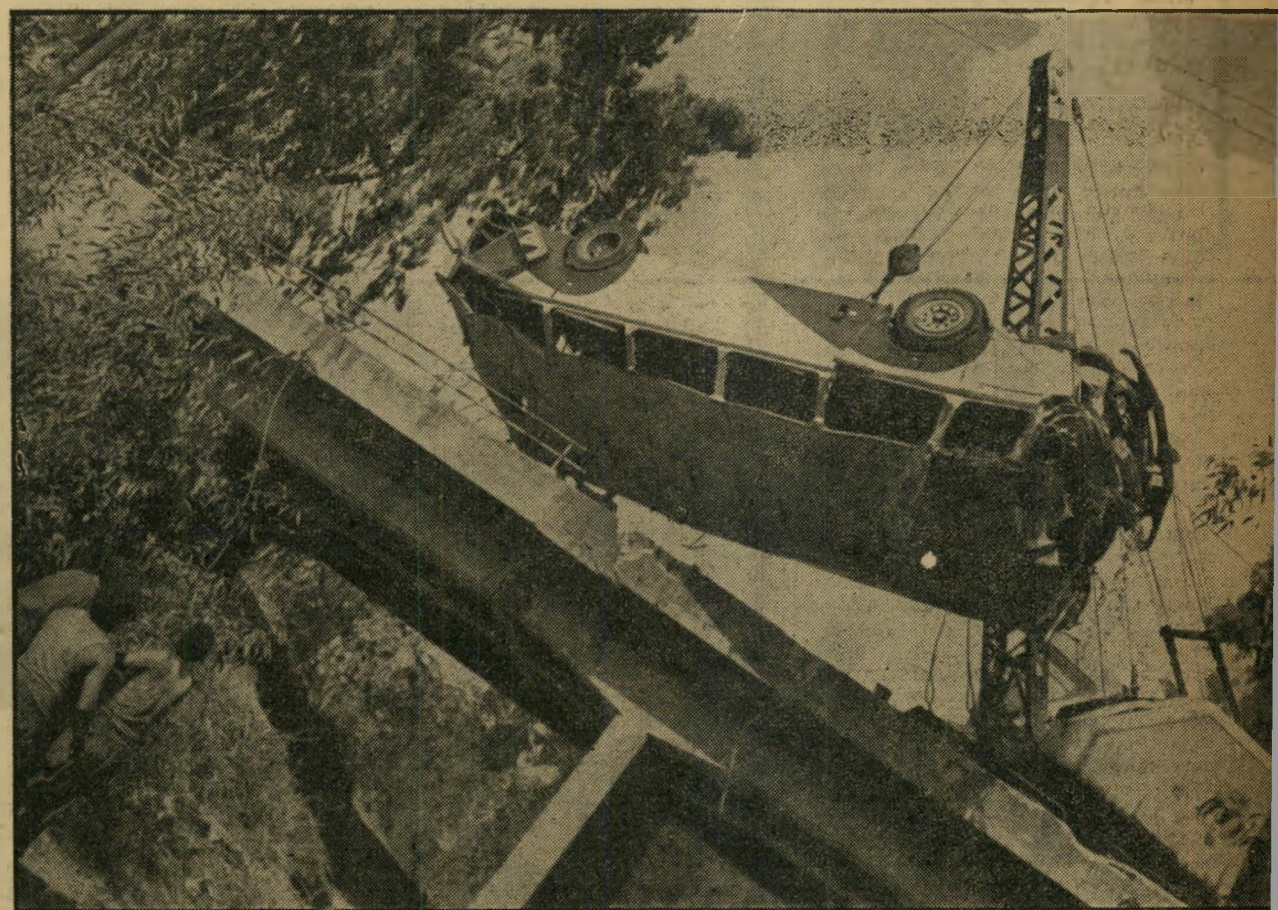
תור שהפעיל וסגר את הדלת. מכונית השו"ן וזה קדימה. יוסף פרייליך נשאר בתחנה כשהוא מקלל את הכרטיסן חסר ההתחשבות. השעה היתה 10.15, בליל ראשון השבוע. כעבור חמש דקות הגיעה מכונית שנייה, שלקחה את יוסף פרייליך. אולם היא לא

7 א לעלות יותר!" קרא הכרטיסן של אוטובוס מס' 63, שחנה בתחנתו ברחוב החשמונאים בתל-אביב. יוסף פרייליך (46) ניסה להידחק בכוח דרך הדלת. "אין מקום יותר, לא לעלות! תיכף בא עוד אוטו!" צעק עליו הכרטיסן ולחץ על הכפ"י

אמא נהרגה, אבא פצוע
בתם של חיה ומשה גולדשטיין פורצת ב"כבי ומשעינה את ראשה על כתפיה של סבתה, כשהברתה מכת'תדהמה, בהלוויה האס. האב, שנפצע קשה בחוס השדרה, לא בא להלוויה אשתו.

נשיקה לנהג
אליהו הפנר, נהג האוטובוס שהתהפך מעל הגשר, שוכב במסדרון בית החולים הדסה, כשרעיחו נושקת לו, מנסה להרגיעו ולהניאו מאיומי ההתאבדות שהוא חוזר ומשמיעם.

אנוך ענק מוציא את מכונית הדמים המרוסקת מוואדי מוסררה